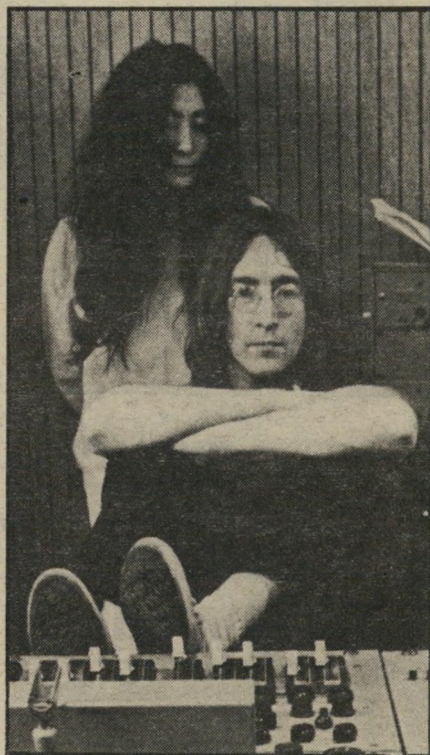

בהופעה חיה הזיעה המתוקה של אלוהים בירושלים

הוא חיך פעמים ספורות לנגניו, ורק פעמיים לעבר הקהל. כמעט בכל הסלואים שלו לא זזה הגיטרה קרימה או אחורה בין שתי ידיו: אם מתוך הרגל ואם כדי שלא להפיל על הבימה את אפר הסיגריות התקועה בקצה צוואר כל־הנגינה. ההופעה שלו, בחליפת־קטיפה רכה, שחורה ויפה, היתה מרשימה והורדת ה'אקט', לשני הקטעים המסיימים, היתה אירוע. אין נגן גיטרה חשמלית ברוק ובלוז השווה לו, כעבר או היום, ועל כיפופי המתרים שלו אפשר רק לומר: אין כבר כזה.

ג'ון לנון ויוקו אונו שנינות, חוכמה, כישרון

בקושי מויע, שותה לאורך כל ההופעה רק חצי כוס יין ארום — אחד הרומנטיקאים האחרונים של הבלוז הלבן. הקול שלו צלול או צורר, ברגש מיקצועי וברגש אמיתי, לחילופין. הנוכחות הבימתית שלו כובשת מייד והופכת כל מי שמנגן לצידו למלווה וזטר. בפעמים שניסה להטיט את המוקר לנגן אחר, נאלץ להפנות גבו לקהל, ולפרוש לצד הבימה. בכאלו יסרו את מדינת היהודים וכבנייני האומה, בירושלים, העניק אלוהי הגיטרה החשמלית שיעור־אמן לכל הקהל, אתאיסטים כמאמינים. אריק קלפטון — ענק.

זרקול הזרעונים של לנון

הלאוין לתקליט החדש של ג'ון לנון ויוקו אונו חלב ודבש, זה גם להאיון אחרי ובין לכל תקליטיו הקודמים; זה לחזור ולהיכנס לטרפ שמנסים כל הזמן לברוח ממנו, כדי להתקיים כרמות עצמאיות. כדי להימנע מחילופי האקורדים החוקים של ג'ון לנון.

בכל שיר שלו מונצחת השנינות, החוכמה, הכישרון. אותו הכישרון עמד מעל לכל דבר אחר אשר הופיע בעולם המוסיקה הפופולרית בשנות השישים והשיבעים. התמלילים והלהנים והצינייות של לנון הובילו או יזרו את עליית החיפושיות, וההבנה שלו יזרה את סוף רעיונות שנות השישים והפיכתם לפאסיטה של עצמם. גיבור מעמד הפועלים, אשר חי חיי־מותרות, הצליח להימלט בזכות תמימותו והאגואיסטיות שלו מחיי צניעות.

גם את המוסיקה שיוקו אונו עושה בשנים האחרונות אני אוהב, ולא משום שהיא אשתו. אם דרך לנון רואים את פני מישפחתו ורוחנות ניריורק, דרך יוקו אונו רואים את מחשבותיה וחולשותיה. היוונים התרבותיים של ג'ון לנון היפרו את כל מי שיצר בזמנו ויצרו את כל מה שבא אחריו.

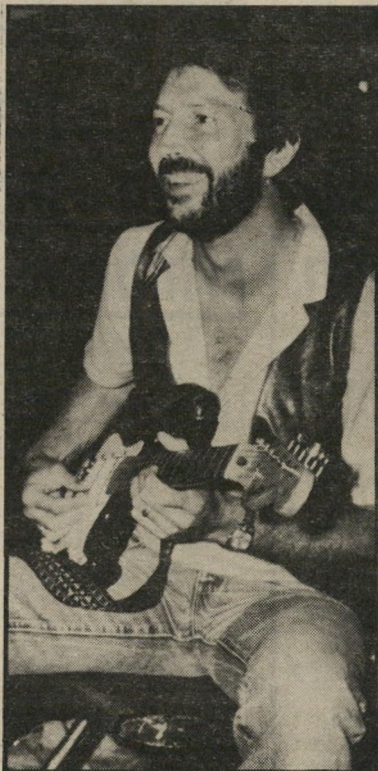
צילימורדניים סגנון מינימליסטי

רבים אומרים כי עיקר חשיבותו של המלחין המורדני ג'ורג' ליגטי היא בהשפעתו על יוצרים אחרים, לכיוונים שאינם מתבססים על סוריא ליזם־שאהריוזבורן. הם מפחיתים מחשיבות יצירותיו בזכות עצמן, ורואים אותן רק כמורות־דרך.

לצד יצירתו המפורסמת ביותר, אטמוספירות, הציג ליגטי, שהוא כיום בן 59, מיגוון מרתק של צבעי צליל שונים. הוא השתמש בכל־הזמורות רכים, בקולות אדם, ובכלי סולו (דוגמת הצ'מבלו בקונטינאוואס או האורגן בוולומינה) וחקר את הצפיפות והרלילות ברברים מוסיקליים וצביעה באמצעות כולות וכלים.

בשנים האחרונות התקרב ליגטי, ממניעים שונים, ביתר עוצמה לסגנון המינימליסטי (דוגמת שלושה קטעים לשני פסנתרים) וממשיך להרחיב את מיגוון סיגנותיו.

הרצאה בדאית. בימים אלה שוהה ליגטי בביקור בארץ. עם אפשרות לשינויים ברגע האחרון, מתוכננים שלושה קונצרטים פומביים, לפחות, שיוקראו רובם ככולם ליצירותיו. שני הראשונים, עם תוכנית שכולה מיצירותיו, יוגשו על־ידי תזמורת־ירושלים בתיאטרון ירושלים (22.2) ובמוסיאון־לאביב (23.2). ב־27 יוגש במוסיאון קונצרט נוסף, על־ידי חבורת אקוסטיקה, אשר מחזיתו יציג יצירות להרכבים סגנים של המלחין.

נגן קלפטון חצי כוס יין אדום

נראה שבאותו יום, יום כ', בשעות הצהריים, ירצה ליגטי במסגרת מיפגשי הקולוקוויזם של האקרמיה למוסיקה בת־לאביב. ליגטי ידוע כמרצה מרתק, וזכאי לנסות להגיע להרצאה מתוכננת זו.

מה נשמע 600 אלף עותקים בשבוע

● דייוויד בואי סיים מסע הופעות עולמי בן שמונה חודשים שבו ירח רציני של בואי היו כהונג־קונג. מסע אור ירח רציני של בואי היו כהונג־קונג. במקור תוכננה רק הופעה אחת, אך חולשתו של בואי למיורח הביאה אותו להיכנע ללחץ האמרגנים, ולהוסיף תאריך נוסף. לא נראה כי מאז ההפסד הכללי של 120,000 דולר מהר פעותיו בדרוס־מירח אסיה, יפחיתו במיירת נכרת מהרווחים העצומים שסיבבו ארוך זה הכניס לחשבון הבנק של דייוויד בואי המצליח.

● סינכרוניסטי של להקת פוליס מאיים להאפיל בכמות מכירותיו בקנה על מותחן של מייקל ג'קסון. לעומת זאת, בארצות־הברית, חזר האלבום לראש מיצע המכירות בחג־המולד ונמכר בקצב של נורמלי של 600,000 עותקים מדי שבוע. רק ביום כ', 12 בדצמבר, רווח על מכירות של 225,000 עותקים.

אתמול בלונדון היום בביתך

הפריטנדרס (מעמדי הפנים) — לזמרת לודול; הד ארצי.

מי שלומדת לחול היא כחה של ומרת ההרכב, כרית היינר. גם היינר לומדת שוב ללכת, אחרי מות שני חברי ההרכב המקורי. אם רואים את היינר מעבירה הופעה חיה בלונדון, כבגר עור שחור, עם קהל היוצא מעשתנותיו, כבר לא צריך לכתוב עליה כלום. ותדמית הזו, שאיתה הגיעה לפני שנים לעסק הזה, הגקרא תמיד 'רוק', איכשהו יושבת עם סקירה של רחוב צפוף כרובע סדוה, מתחת לדירתה, ומישפט כמו: 'איה עולם חולה מתי כבר יאסרו פורנוגרפיה בה לי להקיא עליהם.' בעיני הקהל, מעמדי הפנים הם המייסדת היינר. בעיני הקהל היה זמן רב

קניות בסופמרקט

האונט בייפי פוגש את אוסקר פיטרסון — משומרי הזמן; איסטורדי נירב.

המפיק המוצלח, הממולח והמצליח נרמן גראנץ מפגיש שוב בין שני ענקי הפסנתר האלה. מלווים אותם הפעם לואי בלסון בתופים וג'ון הרד כבאס. דרך שיבוע קטעים ואיכות הטבעה טובה נראים וזוג הענקים עיפים ועצלנים. הם אפילו לא מניעים למה שמצפים מהם. כמעט בכל שיתוף פעולה כזה כעבר מייד בלש המתח בין המשיכה אחרת של נגינת בייסי והנטייה קדימה של אצבעותיו המהממות של פיטרסון. כאן מוצגת מין סייסת צהריים על שבקוב משקה, אליה

דוד־אגב דוקטור, ההיפוכונדר מת

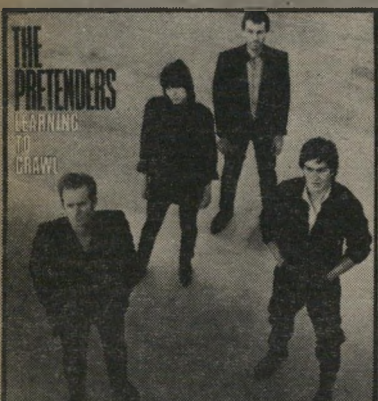
טרייסי אולמן — שברת את ליבי ב־17 מקומות; ס־בראס.

נוסטלגיה סהודה, המבוססת על חיבור, היא משעממת. נוסטלגיה סהודה, המוסיפה שכבות של שיכלולי טכניקה, אשר לא היו קיימים באותן שנות ארבעים וחמישים אופטימיות ופשוטות — דוהה. האצבעות של אולמן קצרות, הקורקבן שלה וזה לעוד מיליוני פופיקים וגם קולה אינו מיוחד. מה שמושך את השומע־לב האמריקאים והאנגלים היא התיסרוקת הגבוהה שלה, אחת מיני רבות שבתן היא מתפארת. ההפקה המוסיקלית של פיטר קולינס עמוסה בעולות

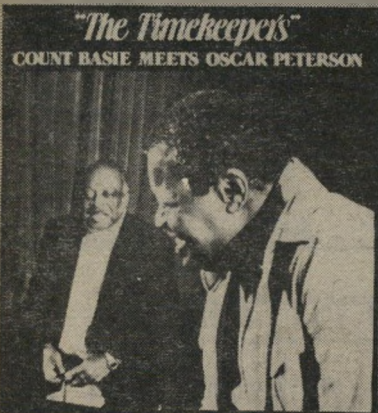
הרחוב והאולפן

צמד הזמרים הנורדים מקמברידג' — לא בהתענה חיה מניריוורק; מינוקל. מוסיק־רחוב הפכה בזמן חלק בלתי־נפרד מכל רחובות הברכה הגדולים באירופה או ארצות־הברית. השימחה שכמיפגש עם נגן או תרכבים משונים, המציעים, בדרך־כלל במיזמנות טכנית מרשימה, עיבודים קלילים למיני סיגנות, תמיד מהנה בקרנות־רחובות מנסה או פאריס. בזמן שקל להביא את מקום התקליט האולפן או הקונצרטים החיים על מרפי התקליטים, קצת מהר להאזין בבית לעיבודים לאקורדיון וחלילים אשר מקומם הטיבעי, ואולי היחיד, הוא, באמת, בכיכרת ערים. היה לי קל יותר לוא התקלטו הקטעים בחופעה חיה שכזו, אם שאון תנועה ומחזאות־כפיים של עוברים ושבים מרוצים. בכיצוע נקי של הצמד החביב הזה

המורד מעניק לתקליטים חמישה צינורים, לפי הדירוג הבא: תו אחד — רע; שני תוויב — חלש; שלושה תוויב — כבה; ארבעה תוויב — טוב; חמישה תוויב — מצויין.

מאהבה, ריי דייוויס מלקחת הקינקס. זה בטח לא הויק לנגינת הגיטרה שלה. הקול שלה היה מצויין באלבומים הקודמים וממשיך הפעם. עם גיטרות ותופים בלבר ברקע, לצעוק, לומר,

החמנו כמאוינים. התקליט מצויין לשעות הצהריים החמות של הקיץ המתקרב.

ובשוגמים עורפים. זהו תקליט מלחץ, ריקני ומביא נמהירות כאברדאש.

מציגים הקטעים המעובדים של שוברט, כרהמט מוצרט ואחרים רק ובר קלוש ליצירות המקוריות המרשימות. הגישה להפקה מפוספסת.

ארי פרנקל